

Jung Myung Lee



Kore Edebiyatı 별을 스치는 바람

Yıldızlara Değen Rüzgâr

— —
Dünya Edebiyatı Roman Çeviren: S. Göksel Türközü
— —



Jung Myung Lee, 1965 yılında Güney Kore'de doğdu. Kyungpook Ulusal Üniversitesi'nde Kore edebiyatı okuduktan sonra birkaç yıl dergi ve gazetelerde muhabir olarak çalıştı. Popüler bir tarihi kurgu yazarı olan Lee Jung-Myung'un kitapları milyonlarca sattı. Bazı kitapları televizyon dizilerine uyarlandı. Koreli şair ve muhalif Yun Dongcu'nun yaşamöyküsünden ilham alarak yazdığı *Yıldızlara Değen Rüzgâr* adlı romanı *The Independent* gazetesinin Yabancı Kurgu Ödülü'ne aday gösterildi.

YILDIZLARA DEĞEN RÜZGÂR

Orijinal adı: 별을 스치는 바람, The Investigation

© 2016, J. M. Lee

Yazan: Jung Myung Lee

Koreceden çeviren: S. Göksel Türközü

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Ajansı aracılığıyla, Barbara J. Zitwer Telif Ajansı'ndan satın alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Ocak 2024 / ISBN 978-625-6570-72-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yıldızlara Değen Rüzgâr

Jung Myung Lee

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: S. Göksel Türközü



DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Not:

* Bu bir romandır.

* Kitabın içeriğindeki dönemsel durum ve sistem çeşitli resmi kayıtlara, yer verilen şiirler ise gerçek eserlere dayanmaktadır. Ancak gerçekte var olmuş kişilerin karakterleri ve davranışları kurgusaldır ve kurgusal amaçlarla yeniden oluşturulmuştur. Bu konuda anlayışınıza sığıyorum.

Prolog

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kaybolmuş şeyler, ateşböceği misali uçuyor

Yaşamın bir nedeni olmayabilir. Fakat ölümün belli bir nedene ihtiyacı vardır. Ölümün kendisini kanıtlaması için değil, hayatta kalanlar için. 19 yaşında olduğum o kış, bu gerçeği öğrendim ve şimdiki ben oldum. Savaş bir kum fırtınası misali beni tokatlayıp geçti. Yıpranıp parçalanarak azar azar büyüdüm. Büyümek kutsanmayı hak eden bir olaydır. Bedenin gelişimi, bilginin artışı ve deneyimlerin birikimi... Fakat benim için büyümek, geri dönüşü olmayan bir kayıptan ibaretti. Artık eski halime, dünyanın acımasız olduğu gerçeğini bilmeyen, insanın şeytanlığından bihaber, bir satır yazının sahip olduğu gücü bilmeyen bene geri dönemem.

15 Ağustos 1945'te savaş bitti. Parmaklıklar ardındaki herkes serbest bırakıldı ama ben hâlâ bu hapisanedeyim. Tek fark, eskiden demir parmaklıkların dışındayken şimdi içinde olmam ve giydiğim kahverengi üniformamın kırmızı mahkûm tulumuna dönüşmesi. Mahkûm tulumumun göğsünde kocaman siyah bir numara yazılı: **D29745**

Neden bu parmaklıklar ardına hapsedildiğimi bilmiyorum. Tek tahminim bilmediğim bir vakitte, bilmediğim fevkalade büyük bir olayın kaderimi yerle yeksan edip gittiği. Savaş sıra-

sında Fukuoka Hapishanesi, gardiyan birliğinde bir inzibatken savaşın bitimiyle konuşlandırılan Amerikan askerleri tarafından aşâğılık bir savaş suçlusu damgası yiyerek işte bu koğuşa tıkdım. Yüksek duvarlardan, sivri dikenli tellerden, kalın demirden parmaklıklardan ve soğuk odalardan vücut bulmuş bu devasa canavar, sayılamayacak kadar çok insanın ruhunu sömürdü. Benim ruhumu da yine bu canavar yiyip yutacak.

Parlak gün ışığı karanlık zemine vuruyor. Ahşap zemin sayısız insanın kan, irin, iç çekiş ve inlemeleriyle dolu. İşaretparmağımı uzatarak kare bir kâğıt parçasına benzeyen ışığa bir şeyler yazıyorum. 19 yaşındaki ruhum taze ve canlı mıdır ki? Öyle olmalı. Kaslarım sert, cildim pürüzsüz, kanım yıllanmış şarap gibi kırmızı olmalı zira. Fakat yine de gözlerim fazlasıyla dehşet verici şey gördü.

Pasifik Müttefik Kuvvetler Komutanlığı mahkemesi savaş zamanında esirlere şiddet uyguladığım iddiasıyla beni hapse attı. Savaş sırasında hapishanede görev yapan bir inzibattım ve bu yüzden doğal bir suçlamaydı. Suçsuz olduğumu söylemeyeceğim. Zaman zaman kasten, zaman zaman gayri ihtiyari mahkûmlara şiddet uygulamış olabilirim. Bağırıp çağırmuş, vurmuş hatta bir güzel dövmüş de olabilirim. Yani bana düşen, suçumu doğal bir şekilde kabul etmek. Fakat Amerikalı askerî savcının itham etmediği başka bir suçum daha var.

“Hiçbir şey yapmama suçtu.”

Şeytanların savaş başlatmasını engelleyemedim, kirli savaş durduramadım ve suçsuz, belki de önemsiz birkaç suç işlemiş insanların saçma sapan nedenlerle ölüp gitmelerini engelleyemedim. Şeytanların çılgınlıklarına sesimi çıkarmayıp suçsuz, masum insanların çığlıklarına kulaklarımı tıkdım.

Aklınıza şöyle bir soru gelebilir. Hiçbir şey yapmamak nasıl suç olabilir? Bir şeyin suç kabul edilmesi için herhangi bir eyle-

min gerçekleşmiş olması gerekmez mi? Bu sorularınıza cevap vermek için yazmayı sürdüreceğim.

Anlatacağım hikâye benimle ilgili bir hikâye değil. Bu hikâye insanın ruhunu tüketen savaş ile suçsuz insanların öldüğü zulme dair bir hikâyedir. Gördüğüm insanlarla insanlıktan nasibini almamış mahluklara dair bir hikâyeye, en masum insanlar ile en aşağılık insanların hikâyesi. Ayrıca uzayın karanlığını delip geçerek gelen on bin yıl öncesine ait yıldızların göz kamaştırıcılığına dair bir hikâyeye.

Artık biliyorum. Dünyanın ne kadar acımasız olduğunu ve insanların ne kadar kolaylıkla yozlaşabildiğini. Buna rağmen insan ruhunun ne muhteşem bir güzellikle ışık saçabileceğini.

Umarım bana şeytanın olup olmadığını sormazsınız. Buna kesinlikle cevap verebilirim. Var. Şeytanı gördüm ve size de gösterebilirim. Fakat öyle yapmayacağım. Bunun yerine bana bir umudun var mı diye sormanızı tercih ederim. Aynı şekilde yine evet, var, derim. Ben umudun çehresini gördüm ve bunu da size gösterebilirim.

Bu yazının nerede başlayıp nasıl biteceğini bilmiyorum. Doğru düzgün bitirebilir miyim onu bile bilmiyorum. Ben yalnızca yazmaya devam edeceğim. Amacım asla suçlarımı inkâr etmek ya da şu zavallı hayatımı kurtarmak değil. Zira benim ruhum zaten kurtuluşa erdi.

Bu yazı ne bir arzuhal ne de bir savunma tutanağıdır. Öyle bir yazı nesirden ziyade resmi bir metinden öteye gidemez. Bir metnin ölümcül bir silah olabileceğini biliyorum. Birkaç satırlık cümlelerin birilerini savaş alanına sürüklediğine, hapse tıkıtığına ve birkaç kelimenin birilerini darağacına sürüklediğine şahit oldum.

Bu yazının kimseyi yaralamasını istemem. Tek dileğim, bu hikâyenin ruhlarımızı kurtuluşa erdirmesi. Eğer öyle olmazsa

bu yazıyı ateşe atıp yok etmem gerekecek. Uzun zaman önce bunun gibi sayısız yazıyı ortadan kaldırdığım gibi.

Benim hikâyem Fukuoka Hapishanesi'nde yolları kesişen iki kişinin hikâyesidir. İçlerinden biri demir parmaklıkların ardına hapsedilmiş, diğeri ise demir parmaklıkların dışında onu gözetip korumuştur. Bir mahkûm ve bir gardiyan, biri şair ve biri denetleyici.

Bu dar ve soğuk hücrede onların hayatta kalmayı başardıkları günleri hatırlıyorum. Yüksek ve korkutucu duvarları, güneş ışıklarının vurduğu avluyu, uzun kavakların gölgelerini ve kurtarılması gereken çıplak ruhları...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Avare geldim, avare gidiyorum

Duyduğum bir siren sesiydi. Şafak vakti havayı delip geçen keskin, metalik bir ses. Gardiyanların bekleme odasındaki sert yataktan bir refleksle fırladım. Dışarı hâlâ karanlıktı. Neler oluyordu? Mahkûmlar mı firar ediyordu acaba? Postalların bağcıklarını sıkarken uzun koridorun ışıkları birer birer yandı. Kulağı tırmalayan siren sesi hoparlörün cızırtılarına karıştı ve telaşlı bir ses duyuldu.

“Tüm gardiyanlar mahkûm yoklaması yapıp bir terslik olup olmadığını derhal rapor etsin. Devriye görevlisi gardiyanlar hemen merkez koridorun girişinde beklesin.”

İki vardiya şeklinde yapılan gece devriyesi saat tam 10’da başlamıştı. Uzun koridorun her iki yanındaki koşulları kontrol edip kilitlemek 1 saat 50 dakika sürüyordu. Saat 12’de, 2’de ve 4’te vardiya değişimleri olurdu.

Aynı ekipte olduğumuz, kırklı yaşların sonunda tecrübeli gardiyan Sugiyama Dozan, bıçakla yontulmuş bir ahşap oyma kadar katı bir adamdı. Gece saat ikide işim bittikten sonra bekleme odasına döndüğümde Sugiyama yatağın ucuna oturmuş, tozluğunun bağcığını sıkıyordu. Devriye sopasını beline takıp tek kelime etmeden bekleme odasından ayrılmıştı. Karanlığın içerisinde kaybolan gölgesi bir hayalet gibi bulanıktı. Uyku

bastırıldığı için göz kapaklarım beni uyku bataklığına doğru sürüklüyordu.

Uykulu gözlerimi zorla açarak gardiyan odasına bağlanan ana koridorda koştum. Kırmızı tuğlalı bahçe duvarının ardından bir köpek havladı. Gözetleme kulesinin ışığı mavi bir bıçak gibi karanlığı kesiyordu. Nöbetçi erlerin telaşlı bağırışları duyuldu. Dar koridorun iki tarafından mahkûm tulumu giymiş adamlar donuk gözlerle parmaklıklardan öteye bakıyordu. Mahkûmların gözlerinden bıkkınlık ve kin okunuyordu. Gardiyanlar koğuş kapılarını açarak sayım yaptı. Uğultular ve mahkûmların numaralarıyla çağrılışı sirenlerin sesine karışmıştı. Kendi postallarımdan çıkan ses tarafından kovalanıyor muşum gibi koşmaya devam ettim.

Nefes nefese vardığım üç numaralı koğuş binasının ana koridorunda biri vardı. O âna dek görmüş olduklarım içinde en çirkin haldeydi. Sanki kötü bir rüya görüyordum. Ama bu bir rüya değildi. Rüyanın derinliklerine kaçmayı yeğleyeceğim kadar tüyler ürperten bir gerçektir.

Birinci kattaki ana koridorda koyu kırmızı kan lekeleri belirgince duruyordu. Soğumamış kan damlaları daireler halinde etrafa sıçramıştı. Kan ikinci kattaki koridorun korkuluklarından damlıyordu. O, tavan girişine bağlı olan iple boynundan asılmıştı. İki yana doğru açık olan kolları korkuluklara bağlıydı. Kan sol göğsünden başlayıp karın ve uyluğundan geçerek ayaklarının üstünü ıslattıktan sonra başparmaklarından yere damlıyordu.

Başı yan yatmış haldeydi ve yüzü bana bakıyordu. Sugiyama Dozan. Üç numaralı koğuş binasında görevli gardiyan. İki saat önce benimle nöbet değiştiren devriye görevlisi. Tüylerim diken diken oldu.

O zamana kadar ölümü hiç düşünmemiştim. Hayatta kalmayı düşünmenin bile güç olduğu günler geçiriyorduk zira. Ölüm 17 yaşındaki birine yakışacak bir şey değildi. O zamanlar elbette Sugiyama'nın ölümünün girdabına kapılıp gideceğimi bilmiyordum.

Onun ölümünü yakından inceledim. Çıplak vücudu kireç gibi bembeyaz ve soğumuş haldeydi. Beyaz alını, kalın kaşları, çıkık elmacık kemikleri, çökmüş yanakları yüzünden sert hatlı burnu ve keskin çene çizgisi göze çarpıyordu. Üzerine koyu gölge düşen dudakları hiç doğal durmuyordu. Elimle ağzımı kapatıp koridorun köşesine koşarak birkaç kez öğürdüm ve gözlerimden akan yaşları sildim.

Gardiyancılar ana koridorda çırılçıplak asılı olan cesedi öylece bırakıp bırakmamaya bile karar verememiş halde bocaladılar. Ne yapacaklarını şaşırırmaktan ziyade yüzlerinde bir korku vardı.

Yüzüne feneri tuttum. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Hayır, mühürlenmiş demek daha doğru olur. Alt dudaktan üst dudağa ve yine üst dudaktan alt dudağa uzanan yedi düzgün dikiş izi vardı. Özenli bir dikişti. Köpek sürüsü gibi vahşi mahkûmları tek kelimeyle sindiren o dudaklar artık ne kesin emirler verebilecek ne de küfürler savurabilecekti.

Dişlerim zangırdarken baştan ayağa titreyen bedenime güç vererek kasıldım. Yoksa tüm bedenim vidası gevşemiş, sarkaçlı, büyük bir saat gibi parçalarına ayrılacak gibiydi. Beti benzi atan başgardiyancı kekeleyerek cesedi indirip üzerine bir şey örtterek revire götürün dedi. Patlamış mısır gibi sıçrayarak ikinci kata çıkan gardiyancılar cesedin boyundaki ipin düğümünü çözdü. Ceset yavaşça yere indirildi.

"Devriye nöbeti kimde?"

Başgardiyancı kısa ve net sordu ve etrafına bakındı. Dizlerinin üstünde doğrularak bağurdım.

“Vatanabe Yuiçi! Bu gece devriye nöbeti bende efendim.”

Başgardiyan keskin gözlerle bana bakıp bağırarak bir şeyler söyledi. Ne var ki hiçbir şey duymuyordum. Yalnızca ağır uykumu bölen alarm sesi, gözetleme kulesinin sireni, bekçi köpeklerinin havlayışlarıyla ekşi kusmuk kokusu ve karanlığı delip geçen projektör ışıkları birbirine karışmıştı. Suçlunun nasıl girdiğini ve nasıl kaçtığını öğrenmek amacıyla binanın girişini kolaçan eden bir gardiyan koşarak gelip bağırdı.

“Gece boyunca kar ayak bileklerime kadar yağdı ancak karın üzerinde tek bir ayak izi bile yok. Ana binanın etrafında da giriş çıkış izi yok.”

Bunları söylemese de tahmin etmek zor değildi. Dışarıdan biri girmiş olsaydı binanın içinde olması gereken erimiş kar suyu ya da ayakkabı izi falan yoktu. Katil nereden gelip nereye gitmişti ki? Korkunç bir rüya görüyor gibiydim.

Eski gardiyanlardan biri omzuma vurarak Dozan’ın geride bıraktığı eşyalarını alıp olay raporunun hazırlanmasını söyleyen başgardiyanın talimatını bana havale etti. Koşarak merdivenlerden ikinci kata çıktım.

İkinci kat koridorunda korkulukların yanında Sugiyama Dozan’a ait gibi görünen kahverengi gardiyan üniforması fırlatılmış duruyordu. Hayattayken o kadar düzenliydi ki düğmelerini iliklemeyi bir kez bile ihmal etmemiş ya da yakasını hiç açmamış biri gibi gelirdi. Üniformanın yakıştığı biriydi. Kim bilir belki de o üniformaya uymuyordu ama üniforma ona çok yakışıyordu. Gardiyan kıyafeti onun derisiydi ve onu çıkarınca bir hiçti.

Üzerinden bir hışımla çıkarıldığı anlaşılan pantolonu ve gömleği ters dönmüş, düğmeler sökülmüştü. Üniformasının sol göğüs kısmını kontrol ettim fakat kesici bir aletle delinme izi yoktu. Katil önce boğmuş, kıyafetlerini çıkarmış, boynun-

1944, Fukuoka Hapishanesi, Japonya. Hapishane duvarlarının içinde korkunç bir cinayet işlenir. Tek ipucu ise cesedin cebindeki şiirdir.

Maktul hapishanenin “Kasap” lakaplı en gaddar gardiyandır. Cinayeti araştırması için ise en büyük tutkusu kitap okumak olan genç inzibat Vatanabe görevlendirilir. Soruşturmanın hemen başlarında azılı bir mahkûm hemen suçı itiraf eder ama Vatanabe ikna olmaz. Araştırmaları onu en sert kalpleri bile titretebilen şiirler yazan Yun Dongcu’ya yönlendirir. Vatanabe hem şüpheliyi, hem de yetenekli genç şair Yun Dongcu’yu sorguya çekerken hapishanede kimsenin görüldüğü gibi olmadığını fark eder.

Gerçek olaylardan ilham alınarak yazılan bu roman özgürlüğünü ve insanlığını kaybedenler için yazılmış bir ağıt, şiirin ve edebiyatın insanları dönüştürüp yücelttiğinin de bir kanıtıdır.

